

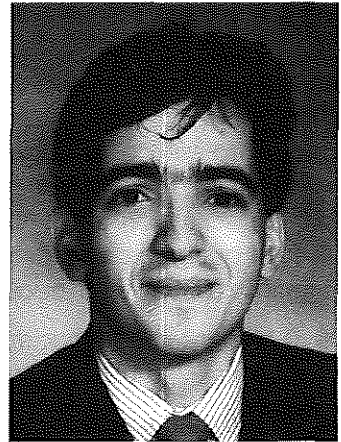
Κωστάκης Αναστασίου

του Ιάκωβου Αναστασίου

Ο Κωνσταντίνος Αναστασίου γεννήθηκε στις 14/1/1965 στη Λευκωσία και ήταν υιός του Ιάκωβου Αναστασίου από την Αμμόχωστο και της Κθαίρης Ι. Αναστασίου (Κοηλίτση) από την Κυθρέα. Από πολύ μικρός στην ηλικία διακρινόταν για τα προτερήματά του.

Το 1982 αποφοίτησε από το Β' Γυμνάσιο Ακροπόλεως με γενικό βαθμό άριστα, πρώτος μεταξύ των συμμαθητών και συμμαθητριών του. Στα πολλά τιμητικά διπλώματα που του απενεμήθησαν αναφέρεται πως διακρινόταν για την άριστη επίδοση στα μαθήματα, για την ώριμη προσωπικότητα και χαρακτήρα του, την ισχυρή θέλησή του, για το άριστο ήθος του, την ανάπτυξη πρωτοβουλιών, τις ηγετικές ικανότητες, τα αθλητιστικά συναισθήματα και τη συμβολή του στην δραστηριοποίηση των τμημάτων του.

Το Σεπτέμβριο του 1982, ξεκίνησε τις σπουδές του ως Technician Engineer στο Ανώτερο Τεχνολογικό Ινστιτούτο, από το οποίο αποφοίτησε τον Ιούλιο του 1985 με το βραβείο «Best project in Electronics».

Το Μάρτιο του 1986 προσελήφθηκε Ηλεκτρονικός στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου, αφού παρακάθισε σε εξετάσεις της Αρχής όπου πέτυχε την πρώτη θέση μεταξύ 1500 περίπου υποψηφίων.

Το Σεπτέμβριο του 1987 με υποτροφία του Fulbright συνέχισε τις σπουδές του στην Ηλεκτρολογία στο Πανεπιστήμιο Columbia της Νέας Υόρκης, ενός από τα ανώτερα Πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών, αποφοιτήσας με τους τίτλους BSc και Master of Science in Engineering.

Τις αρχές του 1991 επανήλθε στην υπηρεσία του στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου αφού παρακάθισε σε εξετάσεις, κερδίζοντας την πρώτη θέση μεταξύ διακοσίων και πλέον επιστημόνων.

Ο Κωνσταντίνος συνέχισε τις σπουδές του στο Cyprus International Institute of Management, όπου κατόρθωσε να πάρει τον τίτλο του Master in Business Administration. Ήταν μέλος του M.I.E.E και M.A.C.M και Γενικός Γραμματέας της Διεθνούς Ομοσπονδίας Θαλασσοαυγίας.

Ο Κωνσταντίνος Αναστασίου εργαζόταν στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών μέχρι την ημέρα του θανάτου του και καταξιώθηκε να φτάσει στις ανώτερες βαθμίδες της Επιστημονικής Ιεραρχίας της Αρχής σε ηλικία μόλις 42 χρόνων.

Απεβίωσε την 1η Δεκεμβρίου 2007. Στη κηδεία του που έγινε στο Ιερό Ναό Φανερωμένης, επικήδειο λόγος εκφώνησε η θεία του κα Θεοδώρα Κναή:

Την αυγή με τη δροσούλα εξεφύτρωσε ένα ρόδο
 Την αυγή με τη δροσούλα εμαράθηκε το ρόδο
 Τέτοια ρόδα και του Χάρου κάνουν όμορφα στήθια
 είναι αλήθεια, είναι αλήθεια.

Κωστάκη μου, ρόδο μου, θα προσπαθήσω τούτη τη στιγμή να σε αποχαιρετήσω, θα βάλω όλα μου τα δυνατά γιατί θέλω να σου πω δυο λόγια από τα βάθη της ψυχής μου, δυο λόγια που να σε συνοδεύουν στο αιώνιο ταξίδι σου. Ξέρω ότι τούτα ήθελες να μ' ακούς. Ήμουν φοιτήτρια στην Αθήνα όταν γεννήθηκες και ήσουν το πρώτο παιδί στο σπίτι μας. Ήθελα τόσο πολύ να σε βαφτίσω και να σου δώσω το όνομα του παππού σου, Κωνσταντίνο. Ήθελα τόσο πολύ να μοιάσεις του παππού σου, να γίνεις δυνατός, έξυπνος, τίμιος, εργατικός. Έγινε η νονά σου, ήσουν το πρώτο μου βαφτιστικό και ήμουν τόσο περήφανη για σένα. Ο πηλάστης σου χάρισε αμέτρητα δώρα, ήθος, τιμιότητα, ευγένεια, ασύγκριτη εξυπνάδα αηλιά σου στέρνησε το κυριότερο, την υγεία σου. Αυτό ήταν το θέλημα Του και μπροστά σ' αυτό υποκλινόμαστε. Γεννήθηκες με μεσογειακή αναιμία. Μια αρρώστια αθεράπευτη που μπορούσε όμως να ελεγχθεί.

Θυμάμαι το τεράστιο σιοκ που πάθαμε όλοι μόλις το μάθαμε, εσύ βεβαίως μικρούλης τότε δεν καταλάβαινες τίποτε, οι γονείς σου όμως, ο παππούς και η γιαγιά, εμείς όλοι πανικοβληθήκαμε. Δεν υπήρχε θεραπεία. Ο παππούς σου όμως, γιατρός, άρχισε να αγωνίζεται για να βρει τη θεραπεία, έψαχνε παντού στα βιβλία του, στον ήλιο, στη φύση, στα βότανα, πίστευε ότι κάπου εκεί θα έβρισκε τη θεραπεία.

Κι άρχισε, Κωστάκη μου, ο αγώνας σου, μεταγγίσεις, αποσιδηρώσεις, ένας συνεχής αγώνας για να ζήσεις. Και μεγάλωσες και όλοι εμείς σε καμαρώναμε για τις αρετές σου. Και την εξυπνάδα σου. Πρώτος στο Δημοτικό, πρώτος στο Λύκειο, πρώτος στο ΑΤΙ πρώτος στο Columbia University της Αμερικής, πρώτος παντού. Και σε καμαρώναμε. Και συ καμαρώνες τον εαυτό σου. Το πρόβλημα σου δεν στάθηκε εμπόδιο σε τίποτε. Περήφανος. Δεν ήθελες να το συζητάς με κανένα ούτε ποτέ υποτάχτηκες σ' εκείνο. Πάντα πίστευες ότι θα το ξεπερνούσες. Γι' αυτό διάβαζες συνεχώς για τη θαλασσαιμία, πίστευες ότι εσύ θα βρεις τη λύση, είχες αποκτήσει τόσες γνώσεις για το θέμα σε σημείο που οι ειδικοί σε θαύμαζαν. Ήθελες εσύ να την υποτάξεις, όχι εσύ να υποταχείς σ' αυτή. Δεν ήταν όμως γνώση να υποταχεί στη εξυπνάδα σου, ήταν πρόβλημα γενετικό που δεν μπορούσες δυστυχώς να υποτάξεις. Δεν ακολούθησες τη θεραπεία σου, γιατί νόμιζες ότι θα τα καταφέρεις.

Πολλοί, βλέποντας την εγκατάλειψη του εαυτού σου, νόμιζαν ότι κουράστηκες, βαρέθηκες να ζεις και αφήθηκες. Είμαι σίγουρη ότι λανθάνονται. Αγαπούσες τη ζωή, αγαπούσες το ωραίο, αγαπούσες τους φίλους σου, τους συγγενείς σου, τη συζήτη-

ση, το χιούμορ, ήθελεις παρ' όλη τα εμπόδια να ζήσεις, χωρίς όμως να υποταχείς, να δείχνεις το πρόβλημά σου. Γιατί ήσουν τόσο έξυπνος, γιατί πίστευες τόσο πολύ στον εαυτό σου.

Μακάρι να μπορούσα, να σε πείσω να υποταχείς. Προσπάθησα. Δεν τα κατάφερα. Έφυγες τόσο γρήγορα. Έφυγες και άφησες πίσω σου απέραντη θλίψη και ποηλιά δάκρυα. Ο δρόμος της επιγείου ζωής σου τέλειωσε. Έτσι θα τελειώσει μια μέρα ο δρόμος όλην μας που τώρα θρηνούμε τον αποχωρισμό σου. Ο χωρισμός αυτός ευτυχώς δεν είναι αιώνιος. Μόνο το φθαρτό σου σώμα θα επιστρέψει σε λίγο στη μητέρα γη. Η ψηχή σου ανήκει στο θεό και είναι αθάνατη. Εκεί ψηλιά θα συναντηθούμε πάλη μια μέρα.

Κωστάκη μου,

Σου εύχομαι ήσυχο και γαλήνιο το μακρινό ταξίδι του ουρανού. Στο τέρμα του να βρεις την αιώνια Άνοιξη, τη μακαριότητα των αγίων Αγγέλων.

Κάποιο βράδυ, ωραία ψηχή, κάποιο πρωί, κάποιο θερμό μεσημέρι, πάρε την άδεια από τον Ουρανό Πατέρα μας, και πέταξε για λίγο κοντά μας, πέταξε κοντά σους στοργικούς σου γονείς, στην αδελφή σου, στις θείες σου, τους θείους σου, τα ξαδέλφια σου, σου το ζητούνε τα ποηλιά τα δάκρυα με τα ασταμάτητα αναφιλητά μας με το σπαραγγμό των ψυχών μας. Άκουσε την παράκλησή μας. Σπαρακτική βγαίνει από τα σπηλάχνα μας.

«Και στο σπίτι τ' άραχνο
γυρνώντας, ω ακριβέ μας,
γίνε αεροφύσημα
και γηυκοφίλησέ μας»

Καηό σου ταξίδι, άγγελέ μου. Για μένα δε θα φύγεις ποτέ. Για μένα θα ζεις πάντα στην καρδιά μου. Θα'σαι παρών παντού σ' όλης τις εκδηλώσεις της οικογένειάς μας.

Στο καηό Κωστάκη μας. Καηό ταξίδι από όλη σου την οικογένεια. Θα μας ηείψεις, ήατρευτέ μας.